

Een podium voor woorden¹

Op school, de MMS, moesten de meisjes opstellen schrijven; vaak over suffe onderwerpen waar niet iedereen iets mee had. Als het onderwerp vrij was, dan koos ik voor iets dat mij dwars zat, een gevoel of een emotie waar ik geen weg mee kon.

Zoals een verhaal over het pesten van roodharige meisjes met een bril, zoals ikzelf. Het schrijven van het vrije opstel werd op die manier een vorm van protest.

Schrijven werd een podium waar ik in het dagelijks leven zo naar verlangde. Thuis was er weinig aandacht voor mijn 'schrijfsels'. Alleen als de goede Sint eraan kwam, dan had plots iedereen waardering voor mij. Ik kon dichten en rijmen en in weinig woorden de punten op de i zetten. De gedichten waren scherp en toch amusant.

¹ Dit verhaal schreef ik in 2020 voor een verhalenwedstrijd. Ik kreeg geen prijs, maar het verhaal is er nog.

Ik kon anderen op de hak nemen met een vette knipoog. In het begin voelde ik me geveleid, ik schreef voor iedereen die dat maar wilde. Ook voor vriendjes van mijn broers. Familie, vrienden, burens, iedereen wilde met Sinterklaas met mijn teksten goede sier maken. Dit ging een aantal jaar zo door, totdat ik er geld voor ging vragen. Dat begon met een stuiver per gedicht, maar soms moest ik wel zes coupletten schrijven en voor anderen slechts tien regels. Door misbruik en onduidelijkheid vroeg ik al gauw een stuiver per couplet van 4 regels. Desondanks bleven de opdrachten komen. Soms had ik in november zelfs geen tijd voor mijn huiswerk, maar het schrijven van de gedichten was een mooie leerschool, die ook nog wat opleverde.

Van het ene op het andere moment stopte ik er mee, want in de rest van het jaar schreef ik ook gedichten en verhalen, maar daar had niemand belangstelling voor. Dus als een vorm van afstraffing voor deze desinteresse stopte ik met het schrijven van Sinterklaasgedichten.

Ik bleef gewone gedichten en verhalen schrijven, ook toen ik op de sociale academie zat. Daar moest ik vaak werkstukken maken, maar de grootste uitdaging was de scriptie aan het eind van mijn opleiding. Het onderwerp was vrij. Net als bij de opstellen van vroeger, koos ik voor een emotie waar ik geen weg mee wist: een buitenechtelijke verliefdheid. Ik was al een paar jaar getrouwd met een lieve man, toen ik plotseling verliefd werd op een vrouw.

Ik viel als een blok voor een uitbundige vrouw en wist meteen, wat ze haar hele leven had gemist in de liefde.

Het feminisme vierde hoogtij in die tijd en sommige vrouwen kozen bewust voor het leven als lesbienne, vanuit politieke motieven. Maar voor mij lag dat anders. Ik koos er niet voor, het overkwam me en ik wist er geen weg mee. Het schrijven van de scriptie gaf me de mogelijkheid om mijn gevoel een plek te geven. Ik moest terugkijken naar mijn leven, mijn stappen analyseren om te onderzoeken hoe ik er mee moest leven. Ik beschreef het proces in mezelf, de keuzes die ik moest maken en de reacties van de omgeving op mijn ommezwaai. Tot slot kon ik ook nog aangeven hoe dit proces mij tot een beter mens en tot een betere hulpverlener had gemaakt. De scriptie werd eerst met veel scepsis ontvangen, maar uiteindelijk kreeg ik lof voor mijn werk en slaagde ik met allemaal voldoende.

Het schrijven zat toen al in mijn bloed. Ik werd beter door de jaren heen. Ik maakte leermiddelen over keuzeprocessen en educatieve boeken over geschiedenis. Schrijven was altijd een onderdeel van mijn werk, beroepsmatig dus. Daardoor was het niet iets bijzonders, maar gewoon een onderdeel van mijn werk. Ik kreeg een salaris en dat was voldoende beloning. Ik voldeed aan verwachtingen en dat was het.

Door gezondheidsproblemen kwam ik zonder werk te zitten en daarna hielp ik andere mensen om verhalen te schrijven.

Ik werd vrijwilligster in het Polderhuismuseum in Westkapelle en schreef o.a. teksten voor exposities en websites.

Ik voelde me als een vis in het water. Het museum werd mijn podium. Ik kreeg waardering voor mijn teksten over de geschiedenis die ik onderzocht en in gewone taal naar de bezoeker bracht.

Maar het schrijven werd uiteindelijk ook mijn ondergang in die organisatie. De harde taal van de gedichten uit vroegere Sinterklaastijd kwam terug.

Ik schreef vlamme betogen om gelijk te krijgen. Ik wilde rechten hebben op mijn teksten en die kreeg ik niet. Het podium dat ik altijd had gekregen, werd nu een podium dat ik opeiste.

Het conflict leidde tot mijn besluit om te stoppen met vrijwilligerswerk en de pandemie deed de rest.

Maar de woorden en verhalen in mij, wilden toch naar buiten. Er móesten verhalen en gedichten geschreven worden. Mijn emoties móesten worden vertaald in leesbare teksten. Ik had een podium nodig, een vrij podium, een plek waar ik mijn verhalen kon laten lezen, waar ik vrij was in onderwerpen en stijlen. Ik zocht een podium waar ik zelf de baas kon zijn. Een podium voor woorden. Dat werd een website en het boekje: *van mij voor jou*.